

A NAGY KESZTYŰBE DUDÁLÁS

- Hát te mit csinálsz? – kérdezte Dinnye, a hangyász.
- Nem látod? Kesztyűbe dudálok – felelte Köles, a denevérfióka, és elmélyülten dudált tovább.
- Figyelj, a világért sem zavarnánk, de nem mondanád meg, mire jó ez?
- Vagy úgy, szóval te még sosem dudáltál kesztyűbe! – vette őt szemügyre érdeklődve Köles.
- Nem én, soha életemben – felelte kicsit szégyenkezve Dinnye.
- Roppant érdekes — felelte Köles, és máris dudált tovább.
- Figyelj, nem akarlak zavarni, de... – próbálkozott újra Dinnye.
- Akkor miért zavarasz mégis? – húzta fel a szemöldökét Köles.
- Nem zavarlak én, dudálj nyugodtan, de szeretnék kérdezni valamit – kötötte Dinnye az ebet a karóhoz.
- Dudálás közben a kérdés zavarásnak minősül – nézett rá szúrós szemmel Köles, és már egész fülsiketítően dudált.
- Mi folyik itt? – érdeklődött Janka, a vadmacskalány, aki Elemérrel, a kölyökfókával együtt rolleron gurult be a képbe.
- Talán nem látod, hogy dudálás? És nem is hallod? – kérdezett vissza fölényesen Dinnye.
- Hát épp ez az, látjuk is, meg halljuk is, de nem igazán értjük – elegyedett a beszélgetésbe Elemér.
- **ÍGY NEM LEHET DUDÁLNI!** – kiáltott ekkor Köles, dudálástól és haragudástól egész vörös fejjel.
- Akkor hogy lehet dudálni? – érdeklődött Janka.
- Úgy, ha ti nem hangoskodtok, csak én – közölte Köles.
- És mi addig mit csinálunk? – fintorgott Elemér.
- Ti vagytok a közönség, az is kell, anélkül hiába dudálok szépen – tájékoztatott Köles.
- Ez igaz – nézett össze a három barát, majd leültek, és illedelmes arcot vágva hallgatták a koncertet.
- Viszket a fülem – vakarózott Elemér.
- Zsibbad a fenekem – izgett-mozgott Janka.
- Nekem meg leragad a szemem – ásítózott Dinnye.
- Így nem tudok koncentrálni – hagyta félbe a koncertet Köles.
- Közönségnek lenni unalmas – szögezte le vészjóslóan Elemér.
- Egyáltalán mit játszottál most? – érdeklődött Janka.
- Hát igazán semmi általános műveltséged nincs, ha még ezt sem ismered fel... – legyintett Köles, és újra rákezdte a dudálást. – Na, figyeljetek, biztos rájöttök. Tföttörröttö tföttöttö, tföttörröttö tföttöttö!
- A három jóbarát tanácstalanul nézett össze.
- Ó, ti szemenszedett szarvasmarhák! – pattogott Köles. – Hát hiszen ezt még az ovisok is tudják: *Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére!*
- Hát így már könnyű! – legyintett Dinnye.
- Pofonegyszerű! – mormogta Elemér.
- Gyerekjáték! – sóhajtott Janka.
- Ide süssetek, most jön a mutatvány! – emelte magasra Köles a degeszre felfújt gumikesztyűt.
- Hallottátok? – nézett szét az egér diadalmasan.
- Nem, mit? – vonogatták vállukat a többiek.
- Hát ezt! – mutatta Köles a leeresztett kesztyűt. – Szabadon engedtem az összes eddigi énekemet. Egy nagy dagi kesztyűre való dudálást. Most ott repül az egész valahol az égben, és megtanítja kesztyűbe dudálni a madarakat, a fákat, a csillagokat is.
- És mondd csak, minket nem tudnál megtanítani? – kérdezte Elemér.
- Hiszen a dalt már ismerjük. – bizonygatta Janka.
- Kérdés, van-e kesztyűd... – bizonytalankodott Dinnye.

- Hát vanni éppen van, pont még három darab, csak éppen... – húzott elő másfél pár gumikesztyűt Köles. – ... az egyiknek a dudálástól kiszakadt az ujjja.
 - Nem baj, az majd Jankáé lesz – fújta fel az egyik ép kesztyűt Dinnye.
 - Neki úgy sincs olyan erős, férfias hangja – dudált bele a másik kesztyűbe Elemér.
 - Persze, folyton a lányokat hagyjátok ki! – görbült sírásra Janka szája.
 - Sebaj, a lyukas ujjra majd csomót kötünk – oldotta meg a kérdést Köles.
- Azzal az egész banda szépen rázendített, és így már remekül szórakoztak.
- Tfüttörröttö füttöttö, füttörröttö füttöttö!